

1-1

Toen Jim die vroege ochtend de woonkamer binnenstapte, trok een ongewone schaduw onder de voordeur meteen zijn aandacht. Een crèmekleurige envelop was daar als een stille indringer achtergelaten. Het was zijn eerste onheilspellende contact. Met een frons verbrak hij het zegel en haalde er een document uit. De tekst was geschreven in eenvoudig Spaans, maar de betekenis ontglipte hem. Frustratie borrelde in hem op; al die uren Spaans leren en nog steeds was de boodschap zo ongrijpbaar als een schaduw in de schemering.

Behoedzaam schoof Jim het document in een doorzichtig plastic zakje, alsof het een kostbaar bewijsstuk was dat niet verder besmet mocht worden. 'Verdomme, wat betekent dit?' mompelde hij voor zich uit. Zijn blik viel op het plastic zakje op de keukentafel. Hij stopte het document er zorgvuldig in, zijn vingers nauwelijks het papier rakend. Hij pakte zijn telefoon en belde Pablo, zijn collega bij het forensisch team.

‘Pablo, ik heb iets... vreemds gevonden,’ zei Jim zodra Pablo opnam.

‘Aan de toon van je stem te horen, is het meer dan vreemd. Wat is het?’ vroeg Pablo, zijn stem ernstig, maar geïnteresseerd. ‘Een document in het Spaans, gevonden onder mijn deur. Ik kan het niet helemaal plaatsen, maar het ziet er officieel uit. En het noemt “ACP” – dat moet iets betekenen,’ legde Jim uit.

‘Breng het hier. Ik zal er een team op zetten om het te analyseren op vingerafdrukken en DNA. En Jim, wees voorzichtig,’ drong Pablo aan. Jim hing op en keek nogmaals naar het document.

Zijn instinct zei hem dat dit het begin was van iets groots, iets potentieel gevaarlijks. Met een diepe zucht pakte hij zijn jas en de sleutels. Het was tijd om antwoorden te vinden. Terwijl hij wachtte op de vertaling en het onderzoek, las Jim online dat ACP stond voor de organisatie die het Panamakanaal beheert.

Zijn nieuwsgierigheid nam alleen maar toe. Hij vroeg zich af wat het Panamakanaal ermee te maken had. Hij meldde zijn teamleider wat er was gebeurd en dat hij dit verder ging onderzoeken. Toestemming was geen probleem, aangezien er verder geen andere incidenten waren waar Jim zich mee moest bezighouden. Sinds de oprichting van het tweede Command and Coordination Centre (C.C.C.) van Interpol in Buenos Aires in mei 2011, woonde Jim in deze

stad. Het eerste C.C.C. bevond zich in Lyon, Frankrijk. Hij werkte in Buenos Aires als teamleider van de Fusion Task Force (FTF), Interpols antwoord op internationaal terrorisme.

Jim had een voorgevoel dat hij al lang niet meer had gehad: *dit is geen goed teken*. Op het document werden geen DNA-sporen of vingerafdrukken gevonden. Pablo gaf aan dat de vertaling verwarrende zinnen bevatte, maar ze vermeldde de naam van de Panamese president en een verwijzing naar het Internationaal Gerechtshof in Den Haag. Samen met de drie letters 'ACP' leek er een link te zijn tussen de president van Panama, het Panamakanaal en het Internationaal Gerechtshof. Het leek op een intern document of memo met kernwoorden die gebruikt konden worden om een onderzoek te starten. Hij twijfelde of hij dit moest melden bij zijn teamleider, maar besloot eerst zelf onderzoek te doen. Dit wordt steeds groter, dacht hij. Via internet zocht hij naar een verband tussen de president van Panama en het Internationaal Gerechtshof, maar hij vond helaas niets.

Jim was heel duidelijk tegen Pablo: 'Spreek hier met niemand over.' Hij stopte de vertaling in zijn jas en ging op zoek naar een kop koffie. Daar was hij wel aan toe. Toen hij terugkwam, zag hij Pablo bij zijn teamleider Roberto uit het kantoor komen. 'Wel verdomme, waarom doe je dit?' dacht hij hardop. Pablo voelde zich betrap en ontweek de blik